

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Michelle Zink
PROPHECY OF THE SISTERS

Copyright © 2009 by Michelle Zink
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-511-2

MIŠEL ZINK

PROROČANSTVO
SESTARA

Preveo Srđan Ajduković

alnari
PUBLISHING
Beograd, 2010.

*Mojoj majci, Klaudiji Bejker.
Zato što se uzdala u mene.*

PRVO POGLAVLJE

Možda nisam primetila da je padala kiša, jer se potpuno uklapala u atmosferu. Pljuštala je u naletima, tako da se na momente činilo da su to srebrne niti koje hrle ka tvrdom, zimskom tlu. Ipak, nepomično sam stajala uz kovčeg.

Moj brat Henri stajao je pored našeg kočijaša Edmunda i uz tetka Virdžiniju i zurio u raku koja je zjapila između nas. Ja sam bila sa Alisine desne strane. Uvek sam s njene desne strane i često se pitam da li je tako bilo i u materici naše majke, pre nego što smo, jedna za drugom, vrišteći, stigle na svet.

Pretpostavljam da bi trebalo reći da je Henri sedeo uz Edmunda i tetka Virdžiniju, jer on zbog svog hendikepa, samo to i može – da sedi. Uz veliki napor Henri i kolica doneseni su na groblje na brdu kako bi mogao da prisustvuje odlasku našeg oca na večni počinak.

Tetka Virdžinija se naginje ka nama kako dobovanje kiše ne bi zaglušilo reči. „Deco, moramo da idemo.“

Sveštenik je odavno otišao. Ne znam koliko smo stajali uz humku zemlje pod kojom je ležalo telo mog oca, pošto sam bila zaklonjena Džejmsovim kišobranom, u tihom svetu zaštite koji je stvarao tanke branike između mene i istine.

Alisa pokaza da treba da krenemo. „Hajde, Lija, Henri. Vrat ćemo se kada grane sunce i stavićemo sveže cveće na očev grob.“

Ja sam se prva rodila, iako svega nekoliko minuta pre Alise, ali je oduvek bilo jasno da je ona glavna.

Tetka Virdžinija klima Edmundu. On diže Henrija u naručje, okreće se i polazi ka kući. Henrijev pogled preko Edmundovog ramena susreće moj. Henri ima samo deset godina, iako je daleko mudriji od većine dečaka njegovih godina. U tamnim krugovima ispod njegovih očiju vidim tugu zbog gubitka oca. Nalet bola probija se kroz moju obamrlost, smeštajući se negde iznad srca. Alisa je možda glavna, ali ja sam oduvek osećala odgovornost za Henrija.

Stopala odbijaju da se pomere, odbijaju da me odvedu od oca, hladnog i mrtvog pod zemljom. Alisa se osvrće. Kroz kišu, pogledi nam se sreću.

„Krenuću za vama. Uskoro.“ Morala sam da vičem kako bi me čula. Potvrdno klima glavom, okreće se i nastavlja ka Berčvud Manoru. Džejms me uzima za ruku. Osećam talas olakšanja dok njegovi snažni prsti obuhvataju moje. Primiče mi se kako bih ga čula.

„Ostaću sa tobom koliko god želiš, Lija.“

Mogu samo da klimnem, posmatrajući kako kiša poput suze curi niz očevu nadgrobnu ploču dok čitam reči uklesane u granitu.

Tomas Edvard Miltorp

Voljeni otac

23. jun 1846 – 1. novembar 1890.

Nema cveća. Uprkos našem bogatstvu, teško je pronaći cveće tokom zime, a niko od nas nije imao snage, a ni volje da pošalje nekog po cveće za skromnu službu. Izenada sam posramljena nedostatkom promišljenosti i gledam po porodičnom groblju, tražeći nešto, bilo šta, što bih mogla da ostavim.

Ali, nema ničega. Samo nekoliko kamičaka leži na kiši koja se sakuplja na zemlji i travi. Saginjem se, posežući ka kamenju prekrivenom zemljom, držeći dlan otvoren spram kiše, dok kamenje ne postane čisto.

Nisam iznenađena što Džejms zna šta nameravam da učinim, iako to ne govorim naglas. Ceo život smo prijatelji, a odnedavno i nešto mnogo, mnogo više. On mi prilazi sa kišobranom i zaklanja me dok se primičem grobu i otvaram šaku, ispuštajući kamenje duž nadgrobne ploče. Tada mi se povukao rukav, otkrivajući deo neobičnog belega, čudnog, reckastog kruga koji se pojavio na mojoj koži samo nekoliko sati nakon očeve smrti. Krišom gledam Džejmsa da vidim da li je primetio. Nije! Zavlačim ruku u rukav, postavljajući kamenje u uredan niz. Potiskujem beleg iz glave. Tu nema mesta i za bol i za brigu. A bol neće da čeka.

Odmičem se, posmatrajući kamenje. Nije lepo kao cveće koje ću doneti na proleće, ali ovo je jedino što sada mogu da ostavim. Hvatam Džejmsa za ruku spremna da krenemo, uzdajući se da će me on odvesti do kuće.

Bila sam budna, iako je celo domaćinstvo otišlo na spavanje. Moja soba ima ložište, kao i većina soba u Berčvud Manoru. Jedina stvar koja može da odbije gotovo neprekidnu hladnoću našeg grada u severnom Njujorku jeste da ložišta budu dobro založena. Nisam bila budna zbog toplote, već zbog toga što nisam imala hrabrosti da se popnem na sprat.

Iako je otac mrtav već tri dana, trudila sam se da ne mislim o tome i da mi misli budu zauzete drugim stvarima. Bilo je neophodno tešiti Henrija. Poslovi oko očeve sahrane takođe su bili moja obaveza, iako je tetka Virdžinija htela da preuzme tu odgovornost. Ubeđivala sam sebe da je tako najbolje – da imam puno obaveza. Ali sada, u praznom salonu u kojem mi jedino društvo pravi kuckanje sata na kaminu, shvatam da sam samo izbegavala ovaj trenutak. Ovaj trenutak kada ću morati da krenem uza stepenice i prođem pored očevih praznih odaja. Ovaj trenutak kada ću morati da priznam da ga zaista više nema.

Hitro ustajem, pre nego što izgubim hrabrost, usredsređujući se na lagane korake dok se uspinjem zavojitim stepeništem i idem niz hodnik istočnog krila. Dok prolazim pored Alisine sobe, a zatim i Henrijeve, pogled mi pada na vrata na kraju hodnika. Ta prostorija je nekada bila lična odaja moje majke.

Mračna soba.

Kao devojčice, Alisa i ja smo šapatom govorile o toj sobi, iako ne mogu da se setim zašto smo je nazvali Mračna soba. Možda zato što su od prostorija visokih tavanica, gde vatra neprestano gori devet meseci godišnje, jedino sobe koje se ne koriste u potpunom mraku. Ali, čak i kada je moja majka bila živa, soba je delovala mračno, zato što je to bila prostorija u koju se povukla u mesecima pre svoje smrti. Bila je to prostorija koja je predstavljala njeno postepeno otuđenje od nas, njene porodice.

Odlazim u svoju sobu i oblačim spavaćicu. Sedim na krevetu raščesljavajući kosu, kada me kucanje zaustavi u pola pokreta.

„Da?“

Sa druge strane vrata do mene dopire Alisin glas. „Ja sam. Mogu li da uđem?“

„Naravno.“

Vrata se, uz škripu, otvaraju praćena naletom hladnijeg vazduha iz nezagrejanog hodnika. Alisa ih brzo zatvara, prilazi krevetu i seda pored mene kao što je činila kada smo bile deca. Njena bela spavaćica je gotovo identična mojoj, iako su Alisine, na njen zahtev, uvek pravljene od skupe svile, dok je meni udobnost oduvek bila važnija od mode, tako da sam nosila flanel tokom cele godine, sem leti.

Posegnula je za četkom: „Dozvoli meni.“

Njena poseta za mene je bila iznenađenje. Nismo imale preterano blizak odnos još od kada smo delile dečju sobu koja se nalazila u dnu hodnika. Uprkos našoj udaljenosti, nekada sam njenu meku šaku stezala pre nego što bih usnila, i njene uvojke sklanjala sa svog ramena kada bi spavala pored mene.

Dajem joj četku i okrećem se potiljkom ka njoj, kako bih joj olakšala češljanje. Pomera četku dugačkim potezima polazeći od temena i spuštajući je sve do krajeva kose. Vatra pucketa u ložištu, a ja sklappam oči, opuštajući ramena dok se prepuštam smirujućem ritmu četke u mojoj kosi, dok Alisa ravna kosu na mom temenu.

„Da li je se sećaš?“

Žmirkajući podižem kapke. To je neuobičajeno pitanje i, na trenutak, nisam sigurna kako da odgovorim. Imale smo samo šest godina kada je majka poginula u neobjašnjivom padu sa litice kraj jezera. Henri se rodio samo nekoliko meseci pre toga. Doktori su već jasno stavili do znanja da dugo očekivani sin mog oca nikada neće moći da koristi noge. Tetka Virdžinija je govorila da majka nikada više nije bila ista nakon Henrijevog rođenja, a pitanja o okolnostima njene smrti zauvek su ostala nerazjašnjena. Nikada niko nije govorio o tome, niti se usudio da ikoga pita.

Alisi mogu samo iskreno da odgovorim. „Da, malo. A ti?“

Okleva pre odgovora. „Mislim da se sećam. Ali samo na momente, pretpostavljam. Često se pitam zašto mogu da se setim njene zelene haljine, a ne mogu da se setim zvuka njenog glasa dok čita naglas. Zašto jasno mogu da vidim knjigu pesama koju je držala na stolu u salonu, ali se ne sećam i majčinog mirisa?“

„Jasmin i... narandže, mislim.“

„Stvarno? Tako je mirisala?“ Iza mojih leđa, glas joj se pretvorio u šapat. „Nisam znala.“

„Hajde. Moj red.“ Okrećem se, posežući za četkom.

Poslušna poput deteta, ona mi je predaje. „Lija?“

„Da?“

„Ako bi znala nešto, o majci... Ako bi se setila nečega, nečega važnog, da li bi mi rekla?“ Glas joj je bio tih. Nikada nisam čula takvu sramežljivost u njenom glasu.

Dah mi zastaje u grlu od čudnog pitanja. „Da, naravno, Alisa. A ti?“

Okleva, a jedini zvuk u prostoriji je tiho šuštanje četke kroz njenu svilenkastu kosu. „Verovatno.“

Pomeram četku kroz njenu kosu, sećajući se. Ne prisećam se majke. Ne sada. Sada se prisećam Alise. Nas. Bliznakinja. Sećam se vremena pre Henrijevog rođenja, pre nego što se majka povukla u Mračnu sobu. Sećam se vremena kada je Alisa još uvek bila moj najbliži saveznik, moj poverenik u svim stvarima. Sećam se vremena pre nego što je postala tajanstvena i čudna.

„Hvala ti, Lija.“ Okreće se, gledajući me u oči. „Znaš, nedostaješ mi.“

Moji obrazi se crvene od njenog ispitivačkog pogleda, od blizine njenog lica. Sležem ramenima. „Ja sam ovde, Alisa, kao što sam uvek bila.“

Osmehuje se, ali u tom osmehu ima nečeg tužnog i znalačkog. Nagnuvši se, obavija me tankim rukama kao što je činila kada smo bile deca.

„Kao i ja, Lija... Kao što sam oduvek i bila.“

Ustaje, odlazeći bez ijedne reči. Sedim na ivici kreveta pri slaboj svetlosti lampe, pokušavajući da odgonetnem njenu neuobičajenu tugu. Ne liči na Alisu da je ponesu razmišljanja, iako pretpostavljam da se od očeve smrti svi osećamo ranjivo.

Misli o Alisi pomažu mi da ne mislim o momentu kada ću morati da pogledam zglob svoje šake. Osećam se kao kukavica dok pokušavam da smognem snage da zadignem rukav spavačice kako bih ponovo pogledala u beleg koji se pojavio nakon što je očevo telo pronađeno u Mračnoj sobi.

Kada sam konačno podigla rukav, govoreći sebi da je ono što se tamo nalazi u svakom slučaju prisutno, bilo da gledam u njega ili ne, morala sam da se ugrizem za usne kako ne bih vrisnula. Nije me iznenadio beleg, već to koliko je već sada tamniji nego što je bio jutros. Krug je bio jasan, iako nisam mogla da razaznam neravnine koje su ga zadebljavale, čineći da ivice izgledaju neravno!

Suzbijam nalet panike. Možda bi trebalo da potražim pomoć, da učinim nešto, da nekome kažem, ali kome bih mogla da kažem

tako nešto? Nekada bih otišla kod Alise... Kome sam, osim njoj, oduvek poveravala svaku tajnu, veliku i malu? Ipak, ne mogu da ignorišem sve veću distancu između nas. Postala sam nepoverljiva prema sestri.

Uveravam sebe da će beleg nestati, da nema potrebe da ikome saopštim tako čudnu stvar. Sigurno će za koji dan nestati. Nagon-ski, mislim da je to laž, ali ipak ubeđujem sebe u to da imam prava da verujem u čudne stvari na ovaj dan.

Na dan kada sam sahranila oca.

DRUGO POGLAVLJE

S labišna novembarska svetlost obasjavala je sobu kada je laganim korakom ušla Ajvi, noseći kotlić pun tople vode.

„Dobro jutro, gospođice“, kaže sipajući vodu u lavor na umivaoniku. „Da vam pomognem da se obučete?“

Pridižem se na laktove. „Ne, hvala, sama ću.“

„U redu.“ Odlazi iz sobe sa praznim kotličem u ruci.

Otkrivam se i prilazim umivaoniku, lagano mešajući vodu u lavoru kako bi se pre ohladila. Nakon umivanja brišem obraze i čelo, gledajući se u ogledalo. Moje zelene oči nemaju dna, prazne su i pitam se da li je moguće promeniti se iznutra, da li tuga može izaći napolje, kroz vene, organe i kožu tako da je svi vide. Odmahujem glavom na te morbidne pomisli, posmatrajući svoju raspuštenu kestenjastu kosu u ogledalu kako mi prekriva ramena.

Skidam spavaćicu i izvlačim podsuknju i čarape iz komode. Počinjem da se oblačim. Navlačim drugu čarapu na butinu kada Alisa bez kucanja upada unutra.

„Dobro jutro.“ Teško se spušta na krevet, posmatrajući me svojim jedinstvenim i neverovatnim šarmom.

Ipak, iznenađuje me njen laki prelaz od jedva prikrivene ogorčenosti i tuge do bezbrižne smirenosti. Ne bi trebalo da je tako, mada je njeno raspoloženje oduvek promenljivo. Ali, na njenom licu ne vide se nikakvi znakovi tuge, nikakav trag sinoćnje sete. Zapravo,

pored jednostavne haljine i nedostatka nakita, ne izgleda nimalo drugačije nego obično. Možda sam, ipak, samo ja ta koja se menja od unutrašnjeg ka spoljašnjem.

„Dobro jutro.“ Žurim i nameštam čarapu, osećajući se krivo što sam toliko lenčarila, a ona je već uveliko bila budna. Prilazim ormaru ne samo da bih našla haljinu, već i kako bih izbegla taj pogled koji kao da uvek previše dobro vidi ono što se nalazi u mom.

„Trebalo bi da vidiš kuću, Lija. Cela posluga je u crnini, po naređenju tetka Virdžinije.“

Okrećem se da je pogledam, primećujući rumenilo na njenim obrazima i nešto slično uzbuđenju u njenim očima. Suzbijam ljutnju. „Mnoga domaćinstva poštuju period žalosti, Alisa. Svi su voleli oca. Sigurna sam da im ne smeta to što bi na taj način trebalo da pokažu poštovanje.“

„Da. Pa, sada ćemo biti zaglavljene unutra ko zna koliko, a ovde je tako dosadno. Da li misliš da će nam tetka Virdžinija dozvoliti da sledeće nedelje odemo na časove?“; nastavlja, ne čekajući odgovor. „Naravno, tebe nije ni briga! Bila bi savršeno srećna da više nikada ne vidiš Vajklif.“

Ne trudim se da se raspravljam. Dobro je poznato da Alisa čezne za civilizovanim životom devojaka u Vajklifu, gde dva puta nedeljno pohađamo časove, dok se ja uvek osećam kao egzotična životinja u kavezu. Primećujem je u školi, dok blista pod istančanošću učtivog društva i zamišljam je kao našu majku. Mora da je tako, zato što sam ja ta koja nalazi zadovoljstvo u miru očeve biblioteke, dok je Alisa jedina koja može da prizove sjaj očiju naše majke.

Provele smo dan u gotovo potpunoj tišini, samo uz pucketanje vatre. Navikle smo na izolovanost Berčvuda i naučile smo da pronademo zanimaciju među njegovim sumornim zidovima. Dan je bio poput bilo kog drugog kišnog dana. Jedina razlika bila je u tome što više nećemo čuti očev duboki glas koji grmi iz biblioteke, niti

osetiti miris njegove lule. Nismo razgovarale o njemu, ni o njegovoj čudnoj smrti.

Izbegavam da gledam na sat, plašeći se sporog protoka vremena. To mi, na određeni način, uspeva. Dan prolazi brže nego što sam očekivala, a mali prekidi za ručak i večeru samo su me približavali momentu kada ću moći da pobegnem u ništavilo sna.

Ovaj put ne gledam u svoj ručni zglob dok se penjem u krevet. Ne želim da znam da li je beleg još uvek tamo, da li se promenio, da li je svetliji ili tamniji... Uvlačim se u krevet, i bez ijedne dalje pomisli tonem ka tami.

Nalazim se u međuprostoru, mestu u koje otplovimo pre nego što svet usni. Tada čujem šapat.

Isprva izgovara samo moje ime, dozivajući me sa nekog dalekog mesta. Ali, šapat se širi, pretvara se u mnoštvo glasova koji mahnito mrmljaju, i to tako brzo da mogu da razaznam tek poneku reč. Sve je glasniji i glasniji, zahtevajući sve više moje pažnje. Uspravljam se u krevetu, dok poslednje prošaputane reči još uvek odjekuju u pećinama mog uma.

Nije u potpunosti iznenađujuće. Od očeve smrti Mračna soba je jedna od prvih stvari u mojoj glavi. Nije trebalo da bude unutra. Ne u sobi koja bi više od bilo koje druge prizvala sećanje na moju majku, njegovu voljenu, mrtvu suprugu. A ipak je, u tim poslednjim trenucima, dok je život poput utvare isticao iz njegovog tela, bio u sobi.

Obuvam papuče i krećem ka vratima, osluškujući na trenutak, pre nego što ih otvorim i pogledam niz hodnik. Kuća je mračna i tiha. Koraci se ne čuju ni iz prostorija iznad naših, niti iz kuhinje ispod. Mora da je prilično kasno.

Ove misli se vijaju po mojoj glavi, ali nijedna od njih ne ostavlja poseban utisak na mene. Stvar koja zaokupljuje moju pažnju, od koje me obuzima jeza, jesu vrata na kraju hodnika, blago odškrinuta.

Vrata Mračne sobe.

Čudno je što su od svih prostorija otvorena baš njena vrata, ali je još čudnije to što kroz mali procep između dovratka i vrata prodiere slabašni sjaj.

Spuštam pogled do belega. Čak i u tami hodnika njegova senka na mom zglobu je vidljiva. *Ovo je ono o čemu sam razmišljala, zar ne? Da li Mračna soba krije ključ za očevu smrt ili razlog mog belega?* Sada kao da sam pozvana baš na to mesto, pozvana da dođem do odgovora koje sve vreme tražim.

Šunjam se niz hodnik, pazeći da dižem stopala tako da se papuče ne bi vukle po drvenom podu. Kada stignem do vrata Mračne sobe, oklevam.

Neko je unutra.

Glas, tih, ali užurban, dopire iz prostorije. To nije onaj isti mah-niti šapat koji me je ovde prizvao. Nije nepovezani glas mnoštva. Ne, to je usamljeni glas. Jedna jedina osoba šapuće unutra.

Ne usuđujem se da odgurnem vrata iz straha da će zaškripati. Umesto toga, naginjem se, vireći kroz otvor u prostoriju iza njih. Teško mi je da se kroz tako mali procep orijentišem. Isprva vidim samo oblike i senke, ali uskoro razaznajem prostrane bele čaršave koji prekrivaju nameštaj, tamno obličje za koje znam da je orman u uglu, i priliku koja sedi na podu, okružena svećama.

Alisa.

Moja sestra sedi na podu Mračne sobe, a svetlost brojnih sveća baca slabi žuti odsjaj na njeno telo. Mrmlja, šapuće, kao da se obraća nekome ko je veoma blizu, ali ja odavde nikoga ne vidim. Ona sedi prekrštenih nogu, sklopljenih očiju sa rukama pored tela.

Pretražujem pogledom prostoriju, pazeći da ne dotaknem vrata da se ne bi otvorila. Ali, tamo nema nikoga! Nikoga osim Alise koja mrmlja sama sa sobom u nekakvom čudnom obredu. A čak i to, taj mračni ritual koji pruža pipke straha kroz moje telo, nije naj-čudnija stvar.

Čudno je to što moja sestra sedi pored zarozanog ćilima, velikog, ishabanog ćilima koji je u toj prostoriji još od kada seže moje

sećanje. Ona sedi, prirodno, kao da je to radila nebrojeno puta, unutar kruga izrezbarenog u podu. Uglovi njenog lica su gotovo neprepoznatljiviji, gotovo grubi u svetlosti sveća.

Hladnoća iz nezagrejanog hodnika provlači se kroz tanku tkaninu moje spavaćice. Uzmičem za jedan korak, dok mi srce u grudima tako glasno tuče da strahujem da bi ga Alisa mogla čuti u Mračnoj sobi.

Kada sam se okrenula, rešena u nameri da krenem niz hodnik, morala sam da se borim protiv poriva da potrčim. Umesto toga, smireno sam ušla u svoju sobu, zatvarajući vrata za sobom i uvlačeći se u bezbednost i udobnost svog kreveta. Dugo sam ležala budna, pokušavajući da izbacim iz glave sliku Alise osvetljene u krugu i zvuk njenog šapata upućenog nekome ko nije bio tamo.

Sledećeg jutra, na svetlosti sam podigla rukav spavaćice sa zgloba. Beleg je postao još tamniji, krug još deblji i ispupčeniji.

Bilo je tu još nečega.

Pod jasnim svetlom dana, izgleda potpuno očigledno šta je to – stvar koja okružuje sam krug, čineći rubove nejasnijim. Prešla sam prstom preko površine belega, ispupčenog poput ožiljka, prateći obrise zmijske koja se uvija oko ruba kruga dok usta ne počnu da proždiru njen sopstveni rep.

Jorgumand.

Malo koja devojka od šesnaest godina bi to znala, ali prepoznala sam simbol iz očevih knjiga o mitologiji. U isti mah poznat i zastrašujući. Ali, zašto bi takav simbol izrastao iz moje kože?

Samo na tren razmišljala sam o tome da treba da kažem tetka Virdžiniji. Dovoljno je brinula i patila zbog očeve smrti. Kao našem jedinom živom srodniku na nju je palo da vodi računa o našoj dobrobiti, uključujući i staranje o Henriju i o njegovim brojnim potrebama. Još jedna briga bi za nju bila previše.

Grizem donju usnu. Nemoguće je da mislim o sestri, a da se ne setim njenog položaja na podu Mračne sobe. Odlučujem da je

pitam šta je radila. Pod ovim okolnostima, to je logično pitanje. A onda ću da joj pokažem beleg.

Nakon oblačenja, izašla sam u hodnik spremna da potražim Alisu. U tom momentu pogled mi je odlutao do zatvorenih vrata Mračne sobe. Odavde izgledaju kao što su uvek i izgledala. Gotovo je moguće zamisliti da je otac u biblioteci, a da moja sestra nikada nije klečala na podu zabranjene sobe u gluvo doba noći. Ali – jeste.

Odlučujem i pre nego što to potpuno shvatam. Žurno krećem niz hodnik. Ne oklevam na pragu sobe. Umesto toga otvaram vrata i za sekund ulazim unutra.

Soba je baš onakva kakve je se sećam. Navučene zavese zadržavaju svetlost, ćilim je na svom mestu, na drvenom podu. Čudna energija pulsira u vazduhu, neku vrstu vibracije prosto mogu da osetim u svojim venama. Pokušavam da budem razumna i trgnem se ovih misli.

Prilazim do komode i otvaram gornju fioku. Ne bi trebalo da budem iznenađena time što tamo zatičem majčine stvari, ali iz nekog razloga jesam. Za mene je ona celog života bila samo iluzija, ništa stvarno. Fina svila i čipka njenih podsukanja i čarapa koju zatičem u sobi čine da izgleda veoma stvarno. Iznenada mogu da je vidim, ženu od krvi i mesa, kako se oblači za dnevni izlazak.

Primoravam sebe da podignem njeno rublje, tražeći bilo šta što bi moglo da objasni očevo prisustvo u sobi u trenutku njegove smrti – dnevnik, staro pismo, bilo šta... Kako ništa ne nalazim, ponavljam isto i sa drugim fiokama, podižući i tražeći do samih uglova. Ali, ni tamo nema ničega. Ničega sem papira za fioke koji je odavno izgubio svoj miris.

Lagano se oslanjam na komodu, osmatrajući prostoriju u potrazi za drugim skrovitim mestima. Prilazeći krevetu, klečim i podižem sablasni pokrivač, zavirujući ispod kreveta. Nesumnjivo je besprekorno očišćeno poslednji put kada je služavka čistila.

Pogled mi se zaustavlja na ćilimu. U sećanju mi je urezana slika Alise unutar kruga. Znam šta sam videla, ali ne mogu da se suzdržim, a da ne pogledam. Moram da se uverim.

Krećem ka ćilimu i na njegovom sam rubu kada u glavi počinje da mi bruji, vibracije mi sputavaju misli i vid, dok ne pomislim da ću da se onesvestim. Vrhovi prstiju mi trnu, a trnci mi kreću iz stopala i šire se naviše dok ne počnem da se plašim da će noge potpuno da me izdaju.

A onda se začuje šapat. To je isto šaputanje koje sam čula prethodne noći pre nego što sam došla do Mračne sobe. Ali, ovog puta je preteće. Kao da me upozorava, govori mi da se vratim. Na ćelu mi izbija hladan znoj i počinjem da drhtim. Ne, ne da drhtim, počinjem da se tresem. Tresem se tako snažno da mi zubi cvokoću dok se spuštam na pod ispred ćilima. Tihi glas samooćuvanja mi više da odem, da potpuno zaboravim Mračnu sobu.

Ali, moram i sama da vidim. Moram.

Ruka mi se klata i drhti pred oćima, posežući za rubom ćilima. Šapat postaje sve glasniji i glasniji dok snažno brujanje brojnih glasova ne prerasta u vikanje u mojoj glavi. Govorim sebi da ne smem da stanem, hvatajući ivicu ćilima prstima koji jedva mogu da se zaptvore oko sitnog tkanja tepiha.

Povlaćim ga i šapati prestaju.

Krug je tamo, kao što je bio i sinoć, urezan u pod sobe. Iako su šapati prestali, reakcija mog tela na krug postaje sve silovitija. Mišlim da ću povratiti.

Navlaćim tepih nazad preko rezbarije i podižem se na klimave noge. Neću mu dopustiti da me istera iz sobe koja je pripadala mojoj majci. Kanim se da pridem ormanu, kao što sam i planirala, iako moram da zaobićem ćilim zato što moja stopala ne mogu, neće, da mi dozvole da pridem preblizu.

Otvarajući vrata ormana, na brzinu ga pretražujem, znajući da to ne ćinim tako temeljno kao što bih mogla, ali me više nije briga. Da, zaista moram da napustim prostoriju.

U svakom slućaju, u ormanu nema nićeg znaćajnog – neke stare haljine, plašt, ćetiri korseta... Šta god da je privuklo oca u tu sobu